

عنوان مقاله:

جامعه شورورز و مهندسی شورورزی: (درآمدی اجتماعی- فنی و خاکی-گیاهی بر «مطالعات زیست بوم شناسی ایران»)

محل انتشار:

دوفصلنامه دانش بومی ایران، دوره 7، شماره 14 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 57

نویسندگان:

محمود مهام - عضو هیات علمی/پژوهشگاه فرهنگ و اندیشه اسلامی

مهناز قبادی - کارشناس ارشد جامعه شناسی دانشگاه الزهرا

خلاصه مقاله:

ایده ی اصلی این مقاله بر اهمیت روابط حوزه های «طبیعی و انسانی» از دو منظر «دانشی» و «زیست بوم شناسی» است که هر چند در ابتدا ساده به نظر می رسد اما متاسفانه در عمل، شاهد فقدان این ارتباط شناسی در کلان حوزه های علمی هستیم. «شوری» به مثابه ی یک ویژگی «طبیعی» و «شورورزی» به عنوان یک «فناوری»- که حاصل تدابیر انسانی است- در یک زیست بوم معین (ایران)، مورد نیاز و پرسش می باشد، هر چند شرایط جدید حاصل از مداخلات بدون توجه به توان های محیطی، شرایط متفاوتی را به وجود آورده، اما همچنان این پرسش قابل طرح است که این ارتباط «طبیعی و انسانی»، دارای چه پیشینه و حال، و لذا آینده ای خواهد بود؟ با رجوع به سوابق اجتماعی-فنی و خاکی-گیاهی در زیست بوم ایران، نشان داده شده است که این ارتباط در گذشته به نحو مناسبی برقرار بوده، به نحوی که می توان به استناد آگاهی و عملکرد پیشینیان، از جامعه ی شورورز و لذا توانایی کار با شوری در قالب فناوری شورورزی سخن گفت. نکته ی کلیدی برای درک، طراحی و اجرای شورورزی نوین، توجه مجدد به روابط حوزه های «طبیعی و انسانی» از منظر «دانشی» در «زیست بومی مشخص» می باشد که «مطالعات زیست بوم شناسی ایران» نامیده شده است

کلمات کلیدی:

"جامعه"، "انرژی"، "مقیاس"، "سواد زمین شناختی"، "دانش و فناوری های بومی ایران"

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1392800>

